

מעדותה של ארלט פולדס על חיים בזהות בדויה בצרפת

...ואז הם שמו אותי אצל אישה נוצריה... אני חשבתי שהיא יכולה להיות בין הצדיקים של "יד ושם" [=חסידי אומות העולם] היא נפטרה. קראו לה גברת באז'ול Mme Bajol. היא היתה גברת מאוד עשירה, שגרה ליד טולוז במין ארמון כזה גדול, ושהיא לא רק הצילה אותי (זאת אומרת היא לקחה אותי, לא יודעת אם היא הצילה אותי) אבל היא נסעה מטולוז לפריס כל שבוע, לקחה מפריס ילד יהודי בלילה, כי עצרו את כל הרכבות, אבל היא אמרה שזה הילד שלה, או הנכד שלה או הבן דוד שלה, והיא נתנה לו כדור, כדי שיישן ברכבת. אני יודעת למה: היא לקחה בן אדם שאני מכירה עכשיו, שקוראים לו נתן גולדמן, מפריס. והילד הזה התעורר בלילה מתי שהגרמנים בדקו, והתחיל לספר על איציק ואברומיק ביידיש. מאז היא נתנה כדור לילד. בן דוד שלי, פייר זליבנסקי, היא הצילה אותו ככה. זאת אומרת היא עשתה את זה הרבה, לא רק ילד אחד.
ש. וזה היה עבור כסף?
ת. בלי כסף.

ש. והיא היתה בקשר עם הארגונים היהודיים?
ת. אני לא חושבת. לא ניסתה. אני הייתי שם עם הילדים שלה, היו לה שני בנים, במקום שקראו לו Les Cerisieux, אני זוכרת. איפה זה היה בדיוק אני לא יודעת. כמה זמן נשארתי שם אני לא זוכרת. אני רק זוכרת שהייתי די עצובה, שלא ידעתי מה קורה להורים שלי, שהייתי כבר צריכה לשנות את השם, אמרו לי שקוראים לי ארלס מוראלס Arles Morales, ושאני לא יודעת איפה. הייתי צריכה לספר שאני לא יודעת איפה ההורים שלי, שאני מספרד. שההורים שלי נשארו - היה מלחמת אזרחים בספרד - ושהם שם, לכן אינני יודעת איפה ושגברת באז'ול לקחה אותי. ושם אני רכבתי על סוסים וקיבלתי אוכל טוב וטיפול, והכל היה ממש נחמד, חוץ מהעובדה שאני בכלל לא ידעתי איפה ההורים.

מקור: ארכיון יד ושם 6200 – O.3.